

- Αγαπητό μου Ημερολόγιο,*
Σήμερα, για πρώτη φορά, ένιωσα πώς μπορεί ο ίδιος ο γονιός να γίνει βάρος στο παιδί του. Τρεις φορές ρώτησα το γιό μου, τί ήταν αυτό που καθόταν στα φυλλάσματα των δέντρων της αυλής μας. Εκείνος μου απάντησε και τις τρεις φορές, κάθε φορά όμως πιο έντονα και δυσανασχετώντας, μέχρι που έφτασε στο σημείο να μου φωνάξει, σα να μάλωνε μικρό παιδί. Μα τι λέω, αφού ώρες ώρες έτσι συμπεριφέρομαι. Δε φταίω εγώ, είναι αυτή η παλιοασθένεια που με κάνει να ξεχνάω μερικές φορές.
Το μόνο που δε θα ξεχάσω, είναι οι στιγμές που έχω περάσει μ' εκείνον. Του έφερα το ημερολόγιο που κρατούσα τις ωραίες μας στιγμές. Τις στιγμές που εκείνος, ως μικρό και άμαθο παιδάκι, με ρωτούσε είκοσι μία φορές το ίδιο πράγμα κι εγώ του απαντούσα ακούραστα κάθε φορά δίνοντας του μια τρυφερή αγκαλιά και υπενθυμίζοντάς του, πόσο πολύ τον αγαπώ. Απ' ό,τι φαίνεται, εκείνος, δυστυχώς, δεν έχει την ίδια υπομονή με το γέρο πατέρα του. Λυπάμαι. Αλλά, τον αγαπώ!
- Δε θέλουμε να γινόμαστε βάρος, δε θέλουμε να ενοχλούμε τα άτομα που αγαπάμε περισσότερο από τον καθένα, αλλά... δε φταίμε εμείς. Η ζωή είναι έτσι. Εμείς προσπαθούμε, όσο μπορούμε, να βοηθήσουμε, να καλυτερεύσουμε την κατάσταση, να σταθούμε στα πόδια μας. Δεν είναι πάντα εύκολο. Δεν μπορούν όλοι να το κάνουν. Πολλοί από εμάς είναι άρρωστοι. Κάποιοι σοβαρά.*
Πάντως, δε μπορώ να καταλάβω πως τα ίδια μας τα παιδιά δε μας αντέχουν, δε μας ανέχονται. Σήμερα, προσπάθησα να καταλάβω αν ο γιος μου είναι ένα από εκείνα τα παιδιά που ακόμη και αν τους μεγαλώσεις με όλη την αγάπη που μπορείς να δώσεις, εκείνα, απλά, σε παρατάνε σε ένα γηροκομείο. Όμως όχι, με αγαπάει. Μπορεί να ξεσπάει και να μιλάει απότομα μερικές φορές, αλλά δε θα με αφήσει. Δε θα με παρατήσει. Τουλάχιστον... έτσι νομίζω!
- Σήμερα, καθόμουν στο πάρκο με το γιο μου. Τον ρώτησα γιατί δεν ασχολείται μαζί μου σχεδόν καθόλου. Επίσης, τον ρώτησα δυο τρεις φορές αν έχει κανένα κορίτσι. Μου φώναξε. Μου είπε να μην τον ξαναρωτήσω και ότι θα με πάει σ' ένα γηροκομείο να ησυχάσει. Μετά από όλο αυτό, ένιωθα πως δεν υπήρχε λόγος να υπάρχω. Σκεφτόμουν να δώσω ένα τέλος, να μην είμαι βάρος. Φοβάμαι όμως, να πατήσω τη σκανδάλη, ή να κλωσήσω το σκαμνί, να καταπιώ το υγρό, να κόψω τις φλέβες, ή να πέσω από ψηλά. Προσπάθησα να το ξεπεράσω. Δεν είναι εύκολο.*
Ο γιος μου δουλεύει στα φορτηγά. Είναι δύσκολη η δουλειά και βρίζει. Βρίζει κι εμένα στα νεύρα του, αλλά είναι δύσκολη η δουλειά.